

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5579/2567

ร้อยตำรวจตรีหญิง ณ.โจทก์ นาง พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1523, ป.พ.พ. มาตรา 5, ป.วิ.พ. มาตรา 142,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทราบมานานแล้วว่า ล. มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นหลายคนรวมทั้งจำเลยในคดีนี้ แต่โจทก์มิได้ใช้สิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนในการกระทำความผิดจากจำเลย กลับทำสัญญาแยกกันอยู่กับ ล. สองฉบับ และให้ ล. จ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้แก่โจทก์ ตลอดจนให้ใช้บัตรเครดิตอย่างไม่จำกัดวงเงิน การที่โจทก์ใช้สิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยในคดีนี้ สืบเนื่องมาจากการที่ ล. ระงับการจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูและการใช้บัตรเครดิตของโจทก์ตามข้อตกลงเป็นสำคัญ มิได้มีเจตนาที่จะใช้บทบัญญัติตาม ป.พ.พ. มาตรา 1523 วรรคสอง มาเรียกค่าทดแทนจากจำเลยอย่างแท้จริง การฟ้องคดีของโจทก์ดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดให้กระทำได้ อีกทั้งยังเป็นการใช้สิทธิฟ้องจำเลยโดยไม่สุจริต ตาม ป.พ.พ. มาตรา 5 ด้วย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับความสะดวกสบายของประชาชน แม้จำเลยมิได้ให้การต่อสู้ว่าศาลฎีกามีสิทธิยกขึ้นในชั้นฎีกาได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าทดแทน 300,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้มีคำสั่งห้ามจำเลยยุ่งเกี่ยวกับนาย ล. สามโจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระค่าทดแทน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 26 มิถุนายน 2563) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมศาลที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ยกเว้นให้จำเลยนำมาชำระต่อศาลในนามโจทก์เท่าทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ ค่าขออื่นให้ยก (ที่ลูก ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมศาลที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ยกเว้นให้จำเลยนำมาชำระต่อศาลในนามโจทก์เท่าทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ) จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระค่าทดแทน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 26 มิถุนายน 2563) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายคำฟ้องของโจทก์ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตาม

คำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจาก ศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติโดย คู่ความมิได้โต้แย้งว่า โจทก์เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ล. จดทะเบียนสมรสกันที่ สำนักงานเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2554 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยหรือไม่ เห็นว่า แม้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1523 วรรคสาม บัญญัติว่า "ถ้าสามีหรือภริยายินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจให้อีกฝ่ายหนึ่งกระทำการตามมาตรา 1516 (1) หรือให้ผู้อื่นกระทำการตามวรรค สอง สามีหรือภริยานั้นจะเรียกค่าทดแทนไม่ได้" อันเป็นบทบัญญัติยกเว้นความรับผิด หากคู่สมรส อีกฝ่ายยินยอมหรือรู้เห็นเป็นใจให้ผู้อื่น หรือคู่สมรสอีกฝ่ายกระทำการเช่นนั้นก็ตาม แต่จำเลย มิได้ให้การต่อสู้เป็นประเด็นไว้ ศาลฎีกาไม่อาจวินิจฉัยให้ได้ อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาตามคำฟ้อง ของโจทก์ในคดีนี้ที่บรรยายฟ้องในข้อ 2 ว่า "เมื่อประมาณเดือนมีนาคม 2559 โจทก์ระแคะระคาย ว่านาย ล. เลี้ยงดูผู้หญิงหลายคน แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นใครบ้าง และต่อมาสืบทราบว่าเป็นจำเลย ด้วย ..." ทั้งทางนำสืบของโจทก์ได้ความว่า โจทก์ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างนาย ล. กับจำเลย จากนางสาว ร. ซึ่งทำหน้าที่เป็นเซฟปริงอาหารให้นาย ล. โดยนางสาว ร. เล่าให้โจทก์ฟังเกี่ยวกับ จำเลยไปเที่ยวกับนาย ล. และพักด้วยกันที่จังหวัดร้อยเอ็ดและจังหวัดภูเก็ต อันเป็นมูลเหตุให้โจทก์ ฟ้องเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู จำนวน 78,600,000 บาท จากนาย ล. ต่อ

ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง เมื่อพิจารณาตามคำฟ้องแล้วปรากฏว่า โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 4 ของคดีดังกล่าวว่า "ต่อมากลางปี 2557 โจทก์ตรวจสอบข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตโดยบังเอิญและพบว่าจำเลยเป็นโรคติดต่อร้ายแรง ... เป็นเหตุให้โจทก์มีอาการเครียดและล้มป่วยเป็นเวลาต่อเนื่อง ร่วมสองปี เพราะวิตกว่าจะติดโรคร้ายแรงจากจำเลย ทั้งยังพบว่าจำเลยแอบเลี้ยงดูผู้หญิงอื่นและมี ผู้หญิงมาติดพันหลายคน โจทก์ไม่อาจอยู่กินด้วยกันได้ จึงทำสัญญาแยกกันอยู่กับจำเลย 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2557 ตกลงแยกกันอยู่เป็นเวลา 6 เดือน ครบกำหนดวันที่ 24 พฤษภาคม 2558 โดยจำเลยตกลงชำระค่าใช้จ่ายที่โจทก์ต้องเข้ารับการรักษาร่างกาย จำนวน 100,000 บาท ต่อเดือน นอกเหนือจากค่าครองชีพและค่ารักษาพยาบาลแล้ว จำเลยตกลงชำระเงิน ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีกเดือนละ 500,000 บาท และในกรณีที่ครบกำหนดแล้วไม่มีการหย่า จำเลยตกลง รักษาสถานะและเลี้ยงดูโจทก์ต่อไปตามกฎหมาย ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 14 กันยายน 2560 ใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 24 พฤษภาคม 2559 ครบกำหนดวันที่ 24 พฤษภาคม 2561 จำเลยตกลงชำระค่าเลี้ยงดู ให้โจทก์ในอัตราเดือนละ 20,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณเดือนละ 600,000 บาท ... และไม่ จำกัดใช้บัตรเอเอ็มเค็ซ เซ็นจูเรียน หรือบัตรแบล็กการ์ด (บัตรดำ) ค่าเช่าที่พัก ค่ารักษาพยาบาล และ เงินสนับสนุนอื่น ๆ เป็นต้น ... เมื่อลงนามในสัญญาดังกล่าวแล้ว โจทก์ใช้บัตรเครดิตเสริมที่เป็นชื่อ โจทก์เป็นปกติโดยตลอด ... ข้อ 5 ต่อมาเมื่อสัญญาแยกกันอยู่ฉบับที่ 2 ครบกำหนดเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2561 จำเลยถือโอกาสระงับการใช้บัตรเครดิตของโจทก์ทุกใบ ซึ่งรวมถึงบัตรเอเอ็มเค็ซ เซ็นจูเรียน หรือบัตรแบล็กการ์ด (บัตรดำ) ซึ่งเป็นบัตรที่โจทก์เคยใช้โดยไม่จำกัดวงเงิน และระงับ การให้เงินเลี้ยงดูโจทก์ ... ข้อ 6 ตามสัญญาแยกกันอยู่ จำเลยระบุไว้โดยชัดแจ้ง หากไม่มีการ หย่ากันโดยสมบูรณ์ตามกฎหมาย จำเลยตกลงว่าจะรักษาสถานะและอุปการะโจทก์อย่างที่มี พึงกระทำและอุปการะภริยาตามข้อ 6.1 ของสัญญาแยกกันอยู่ฉบับลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2557 ซึ่งการรักษาสถานะของโจทก์ในฐานะที่เป็นภริยาของจำเลย กล่าวคือ จำเลยต้องอุปการะ เลี้ยงดูโจทก์ให้สมกับฐานะที่เป็นภริยาของจำเลยซึ่งมีฐานะเป็นมหาเศรษฐีระดับโลก เคยให้โจทก์

ใช้บัตรเครดิตโดยไม่จำกัด ... จำเลยจึงต้องมีหน้าที่ดูแลโจทก์จำนวนเดือนละไม่จำกัดดังที่จำเลยเคยให้โจทก์ใช้จ่าย แต่โจทก์คิดเพียงเดือนละ 3,000,000 บาท ... โดยเริ่มนับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2561 จนถึงวันฟ้อง เป็นเวลา 25 เดือน คิดเป็นเงินจำนวน 75,000,000 บาท หนี้ค่าเช่าบ้าน ค่าชำระ จำนวน 3,600,000 บาท รวมเป็นเงิน 78,600,000 บาท และจำเลยต้องชำระค่าเลี้ยงดูโจทก์เดือนละ 3,000,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าโจทก์จะเสียชีวิต" เมื่อพิจารณาจากคำฟ้องในคดีนี้ประกอบกับคดีที่โจทก์ฟ้องนาย ล. เรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู จึงเห็นได้ว่าโจทก์ทราบมานานแล้วว่านาย ล. มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นหลายคน รวมทั้งจำเลยในคดีนี้ สอดคล้องกับที่โจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามว่า ในช่วงปี 2559 นาย ล. เลี้ยงดูผู้หญิงหลายคน และนางสาว ร. พยานโจทก์ที่เบิกความว่าได้สมัครทำงานเป็นเซฟให้แก่ นาย ล. เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2560 พยานเป็นผู้ส่งภาพถ่ายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนาย ล. กับจำเลย รวมทั้งคลิปวิดีโอต่าง ๆ ให้แก่โจทก์ พฤติการณ์ที่โจทก์ทราบดีว่านาย ล. มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้หญิงหลายคน รวมทั้งจำเลยในคดีนี้ แต่โจทก์กลับมิได้ใช้สิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนในการกระทำความผิดจากจำเลย แต่กลับทำสัญญาแยกกันอยู่กับนาย ล. สองฉบับดังกล่าวข้างต้นและให้นาย ล. จ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้แก่โจทก์ ตลอดจนให้ใช้บัตรเครดิตอย่างไม่จำกัดวงเงินตามคำฟ้อง ข้อ 4 ข้อ 5 และข้อ 6 ต่อมาโจทก์กลับมาฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยในคดีนี้เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2563 เป็นจำนวนเงินสูงถึง 300,000,000 บาท หรือการที่โจทก์ฟ้องเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูจากนาย ล. เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2563 จำนวน 78,600,000 บาท อันเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่โจทก์ทราบถึงเหตุดังกล่าวและแยกกันอยู่กับนาย ล. เมื่อปี 2557 เป็นเวลาถึงเกือบ 6 ปี จึงเชื่อว่าเกิดจากโจทก์ที่โกรธแค้นจำเลยและนาย ล. ที่นาย ล. ไม่จ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้แก่โจทก์อีกต่อไป รวมทั้งยกเลิกการใช้บัตรเครดิตของโจทก์ หาใช่มาจากจำเลยแสดงตนโดยเปิดเผยเพื่อแสดงว่าตนมีความสัมพันธ์กับนาย ล. สามิโจทก์ในทำนองชู้สาวตามที่โจทก์ฟ้องในคดีนี้ไม่ ซึ่งสอดคล้องกับที่โจทก์เบิกความตอบทนายโจทก์ถามว่า ในช่วงที่บัตรเครดิตของโจทก์หมดอายุ ได้มีการส่งบัตรเครดิตใหม่ไปให้ที่ที่พักของนาย ล. จำเลยเห็นจึงบอกให้นาย ล. ตัดบัตรทิ้ง ทั้งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 5 บัญญัติว่า "ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี บุคคลทุกคนต้องกระทำโดยสุจริต" การที่โจทก์ใช้สิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยในคดีนี้ จึงสืบเนื่องมาจากการที่นาย ล. ระวังการจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูและการใช้บัตรเครดิตของโจทก์ตามข้อตกลงเป็นสำคัญ มิได้มีเจตนาที่จะใช้บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1523 วรรคสอง มาเรียกค่าทดแทนจากจำเลยอย่างแท้จริง การฟ้องคดีของโจทก์ดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดให้กระทำได้อีก ทั้งยังเป็นการใช้สิทธิฟ้องจำเลยโดยไม่สุจริต ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 5 ด้วย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยมิได้ให้การต่อสู้ไว้ ศาลฎีกามีสิทธิยกขึ้นในชั้นฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคสอง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่น ๆ ของจำเลยเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

นพพร โพธิ์รังสิยากร · ชนาภานต์ อีร์เวชพลกุล · ขวลิต อิศรเดช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/5579/2567>